

Verhaal van een mantelzorger.

Maandagochtend.

Mijn man is naar de Kloosterhof koffie drinken en ik besluit na het boodschappenrondje een kopje koffie bij onze dochter te gaan drinken. Gezellig.

Om half 12 neem ik afscheid. Ik wil op de fiets stappen en dan gebeurt het

Ik kan niet vertellen hoe het gebeurde maar in plaats van óp de fiets, lig ik eronder.

Ik merk direct dat er iets niet goed is. Omstanders bellen 112. Inmiddels ben ik bij onze dochter naar binnen gedragen. De ambulance-arts constateert dat er iets mis is met m'n heup en dat ik waarschijnlijk opgenomen moet worden.

Maar dat wil ik helemaal niet. Ik wil naar huis en ik ratel: 'Mijn man heeft vasculaire dementie en onze zoon is net een week thuis van anderhalf jaar opname in een psychiatrisch ziekenhuis vanwege een forse psychose. Als ik niet thuis ben gaat het niet goed.'

De mensen van de ambulance hebben een luisterend oor maar er helpt niks aan, ik word ingeladen en naar het ziekenhuis vervoerd. En ook daar doe ik gelijk weer m'n verhaal.

Het voorkomt niet dat ik voor foto's moet en er geconstateerd wordt dat de heup gebroken is. Ik word klaargemaakt voor de operatie. Dan ga ik naar de verpleegafdeling omdat ik geopereerd word als het dagprogramma afgehandeld is.

Ik bel m'n man en vertel opgewekt dat ik in het ziekenhuis lig.

Hij: 'Hoe laat kom je thuis?' Ik: 'lieverd, ik kom nog niet thuis want m'n heup is gebroken en ik moet straks geopereerd worden. Maar Dieuwke komt je zo halen en dan kom je bij mij op bezoek.'

Ik word naar de afdeling gebracht om daar het moment van operatie af te wachten.

Onze dochter komt met mijn man de zaal binnen.

Grote angstige ogen. 'Moet je hier blijven?' Ik: 'Ja, ik word straks geopereerd.'

Mijn man: 'Wanneer kom je dan weer thuis?' Ik: 'Ik moet hier wel een paar dagen blijven maar je mag iedere dag op bezoek komen.'

Het komt allemaal als een soort nare droom bij hem over.

'Je bent natuurlijk veel te gehaast geweest en toen viel je,' is zijn conclusie na lang te hebben nagedacht.

Daar hoef ik niet op in te gaan want dat landt niet. We nemen afscheid.

Ook op de afdeling vertel ik hoe de vork in de steel zit en dat ik me erge zorgen maak over de toestand thuis. En ook hier zijn ze meelevend, maar dat neemt mijn zorg niet weg.

Ik leg mijn nood bij God neer en vraag rust voor mezelf.

Ik lig nog op de operatietafel als ik bijkom. Een zuster staat naast me met een mobieltje in haar hand. 'Ik heb het nummer van uw man ingetoetst, wilt u zelf met hem spreken?'

Natuurlijk wil ik dat graag, geweldig dat ze dit zo regelt. Ze geeft me de telefoon en na een poosje hoor ik: 'Ben jij daar, Hannie?'

Ik vertel hem dat de operatie al achter de rug is en dat het goed met me gaat. Hij: 'Ik mis je zo.' Ik: 'Ja, lieverd, ik jou ook, maar het komt allemaal goed. Nu gaan we slapen en morgen kom je fijn op bezoek.'

De volgende ochtend staat er al een transferverpleegkundige naast m'n bed om te overleggen wat voor hulp er nodig is als ik straks weer thuis kom. Dus er is wel goed naar me geluisterd.

Maar ik denk: Straks hulp is mooi maar nu gaat het thuis niet goed. Zou niemand dat snappen? Ze hebben toch allemaal voor dit beroep gestudeerd?

Dan weet je toch wat dat woord – dementie - inhoudt?

Iedereen heeft het druk met mij, maar ze hebben, denk ik, totaal niet in de gaten hoe de thuissituatie eruit ziet. Onze zoon komt iedere dag lang bij me zitten. Ook met hem gaat het moeilijk.

Mijn man heeft al meerdere keren gevraagd hoe laat het bezoek is. Ik ben benieuwd wanneer hij komt.
Hij heeft er dus niks van mee gekregen en komt op allerlei tijdstippen eraan. Gelukkig accepteert men dat en krijgt hij af en toe een kopje koffie. Het gebeurt dat hij al om half 10 naast m'n bed staat. Hij sleept zich over de lange gangen en is bekaf als hij eindelijk bij mij is. Grote ogen en een grauw gezicht, dat is het beeld.
Het gebeurde dat, toen hij binnen kwam en er al meer bezoek zat, hij verwilderd om zich heen keek, even ging zitten, weer ging staan en zei: 'Ik ga weer naar huis.'
Ik kon wel huilen
Hij gaf mij een kus en verdween. Ik kon even niet reageren.
Ik had even genoeg van iedereen
Onze zoon: 'Pap eet bijna niet, mam.' Ik: 'Nog een paar dagen dan ben ik weer thuis.'
's Ochtends probeer ik hem te bellen maar hij neemt niet altijd op.
Als ik hem daar later naar vraag zegt ie: " Ach, ik weet niet wat ik daar altijd mee moet en laat het dan maar.'
Men zegt dat ik vrijdag of zaterdag naar huis mag. Het wordt zaterdagmiddag.
De zuster zegt, als ze op de gang van zaken ziet: 'Hadden we maar een paar dagen later gezegd.'
Ik denk: je kunt praten wat je wilt maar ik ga echt zaterdagmiddag naar huis.

Zaterdagochtend.

De zuster: 'Wilt u echt naar huis?' Ik: 'ja, hoor!'
'Dan wil ik graag dat u zich zelfstandig gaat douchen, zou dat lukken?'
Ik ga me douchen. Eén voet lukt me niet om af te drogen, dus dan maar nat in de schoen. Ik kom aangekleed uit de douche. Weer de vraag, of ik echt nu naar huis wil. Het is allemaal goed bedoeld maar ze snappen er niks van en ik heb geen zin om dat nader uit te leggen. Ik ga naar huis!
Half 10. Mijn man komt de zaal op. Hij glundert. 'Lieverd, ik kom je halen.'
Ik: 'Dat is een beetje te vroeg, ik mag vanmiddag pas naar huis.'
Ik verwacht problemen, maar de glimlach blijft.
Gelukkig.
Ik stel voor om even koffie te gaan drinken. Dat valt in goede aarde.
Koffie met wat lekkers.
Deze week heeft hem tot nadenken gebracht.
We zitten knus naast elkaar, ik hou z'n hand vast.
Ik wil toch even iets zeggen, zo begint hij zijn verhaal. Ik wil dingen regelen voor als ik er niet meer ben. Nu kan ik dat nog. Maar als ik straks niet alles meer weet
En dan vertelt hij hoe hij zijn uitvaartdienst wil (we hadden dat al op papier).
Over wat voor hem erg belangrijk is en over dingen die hij beslist niet wil.
Bij ons allebei rollen de tranen over de wangen, ik knuffel hem...
Het doet me zo'n pijn dat hij zegt het straks niet meer te kunnen verwoorden.
Het doet zo'n pijn dat hij weet dat er steeds meer stukjes uitvallen.
Lieverd, wat hou ik veel van jou, dat houdt nooit op.
Om twee uur komen onze dochter en schoonzoon me halen.
Na een lange, lange week ben ik eindelijk thuis.
Mijn man: 'Lieverd, ik heb je zo verschrikkelijk gemist.'
Onze zoon: 'Fijn dat je er weer bent, mam.'